

USNESENÍ TRIBUNÁLU (třetího senátu)

21. prosince 2010*

Ve věci T-34/02 DEP,

Le Levant 015 EURL, se sídlem v Paříži (Francie),

Le Levant 271 EURL, se sídlem v Paříži,

A, se sídlem v Paříži,

B, s bydlištěm ve Versailles (Francie), a dalších 255 navrhovatelů, jejichž jména jsou uvedena v příloze,

zastoupení P. Kirchem, advokátem,

navrhovatelé,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Stromskym, jako zmocněncem,

odpůrkyni,

* Jednací jazyk: francouzština.

jejímž předmětem je návrh na určení výše nákladů řízení, které mají být nahrazeny na základě rozsudku Tribunálu (prvního rozšířeného senátu) ze dne 22. února 2006, *Le Levant* 001 a další v. Komise (T-34/02, Sb. rozh. s. II-267),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení M. Jaeger, předseda, O. Czúcz a I. Labucka (zpravodajka), soudci,
vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

Usnesení

Skutkový stav, řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- ¹ Dne 9. prosince 1996 založila A společenství spoluvlastníků k výletnímu plavidlu *Le Levant*, rozdělené na 740 spoluvlastnických podílů neboli „quirats“. V průběhu roku 1997 založila každá z fyzických osob po jednom jednočlenném podniku s ručením omezeným („entreprise unipersonnelle à responsabilité limitée, EURL), jemuž pak A prodala podíly na základě veřejné výzvy k upisování.

- 2 Zájem investorů účastnit se této operace spočíval v možnosti odečíst od svých zdaňitelných příjmů pořizovací cenu realizované investice a náklady spojené s jejím získáním (finanční zájmy) a s jejím držením (odpisy), jakož i případné ztráty vzniklé z jejího provozování.

- 3 Dne 25. července 2001 přijala Komise Evropských společenství rozhodnutí 2001/882/ES o státní podpoře poskytnuté Francií formou rozvojové pomoci výletnímu plavidlu *Le Levant*, postavenému loděnicí Alstom Leroux Naval a určenému k provozování na Saint-Pierre-et-Miquelon (dále jen „napadené rozhodnutí“). Toto rozhodnutí bylo zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* dne 12. prosince 2001 (Úř. věst. L 327, s. 37).

- 4 Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že zkoumala dotčenou podporu ve světle ustanovení čl. 4 odst. 7 směrnice Rady 90/684/EHS ze dne 21. prosince 1990 o podpoře lodního stavitelství (Úř. věst. L 380, s. 27) vzhledem k tomu, že se jedná o podporu lodního stavitelství, která byla poskytnuta jako rozvojová pomoc v roce 1996 v rámci režimu podpory [francouzského zákona ze dne 11. července 1986 (zákon 86-824 o opravném finančním zákonu pro rok 1986, JORF ze dne 12. července 1986, s. 8688), zvaného „Ponsův zákon“] povoleného v roce 1992“. (*neoficiální překlad*) (bod 16 odůvodnění)

- 5 Komise v napadeném rozhodnutí rovněž upřesnila, že během tohoto přezkumu měla za to, že dotčená operace neobsahovala skutečnou složku „rozvoje“ ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 5. října 1994, Německo v. Komise (C-400/92, Recueil, s. I-4701), s ohledem na nedostatečnost hospodářských a sociálních dopadů zjištěných pro Saint-Pierre-et-Miquelon (Francie) (body 20 a 22 až 33 odůvodnění).

- 6 Konečně v článku 1 napadeného rozhodnutí Komise prohlásila, že rozvojová pomoc pro výletní plavidlo *Le Levant* není slučitelná se společným trhem.
- 7 Dne 20. února 2002 podaly EURL *Le Levant* 001 a další EURL a fyzické osoby k Tribunálu žalobu na neplatnost napadeného rozhodnutí.
- 8 Na návrh Komise bylo hlavní řízení přerušeno do doby, než Soudní dvůr vydá rozhodnutí, kterým se končí řízení ve věci C-394/01, *Francie v. Komise*. Uvedený rozsudek byl vydán dne 3. října 2002. Po jednání konaném dne 27. září 2005 bylo napadené rozhodnutí zrušeno rozsudkem Tribunálu ze dne 22. února 2006, *Le Levant* 001 a další v. *Komise* (T-34/02, Sb. rozh. s. II-267). V uvedeném rozsudku Tribunál rovněž rozhodl, že Komise ponese vlastní náklady řízení a uhradí náklady vynaložené žalobci v hlavním řízení, včetně nákladů spojených s řízením o předběžném opatření.
- 9 V návaznosti na korespondenci mezi Komisí a A, jakož i Komisí a radou žalobců informovala Komise dopisem ze dne 29. listopadu 2007 radu žalobců, že odmítá uhradit částku 509 561,71 eur, požadovanou z titulu výdajů a odměn, jež měly být vynaloženy k hájení zájmů žalobců v hlavním řízení, a to z toho důvodu, že A, která nesla veškeré náklady, nebyla účastníkem řízení v hlavní věci.
- 10 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 31. července 2008 podali navrhovatelé projednávaný návrh na určení výše nákladů řízení na základě čl. 92 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu. Žádají Tribunál, aby na základě tohoto ustanovení určil výši nahraditelných nákladů řízení na částku 509 561,71 eur zvýšenou o úroky.

- 11 Spisem došlým kanceláři Tribunálu dne 11. listopadu 2008 předložila Komise vyjádření k tomuto návrhu. Navrhuje Tribunálu, aby tento návrh na určení výše nákladů řízení odmítl jako nepřijatelný, pokud jde o A, a stanovil celkovou výši nákladů, jež mají být navrhovatelům nahrazeny ve věci v hlavním řízení, na 0 eur.

Právní otázky

Argumenty účastníků řízení

- 12 Navrhovatelé mají za to, že námitka nepřijatelnosti vznesená Komisí, podle níž A nebyla účastníkem hlavního řízení, a proto nemůže požadovat náhradu nákladů řízení, musí být zamítnuta.
- 13 Navrhovatelé rovněž uvádějí, že částka 509 561,71 eur s úroky, jejíž zaplacení se domáhají, odpovídá období od 1. srpna 2001, kdy jim bylo oznámeno napadené rozhodnutí a kdy začali připravovat žalobu na neplatnost, do 27. září 2005, kdy se konalo poslední jednání před Tribunálem. Tato částka zahrnuje náklady související s řízením o předběžném opatření a nevratnou daň s přidané hodnoty.
- 14 Navrhovatelé upřesňují, že „[v] souladu s judikaturou Soudního dvora jsou odměny a výdaje omezeny na odměny a výdaje advokátní kanceláře M, pověřené žalobci, aby je zastupovala před Tribunálem, přičemž další poradci, včetně advokáta C.-N. z advokátní kanceláře AO, zahrnutí nebyli“.

- 15 Komise se domnívá, že návrh na určení výše nákladů podaný A je nepřijatelný. Otázka nákladů řízení je ve vztahu k hlavnímu sporu akcesorická a ze samotného znění čl. 91 písm. b) jednacího řádu vyplývá, že náhradu nákladů řízení mohou požadovat pouze účastníci hlavního řízení a že náklady vynaložené účastníky řízení mohou být uhrazeny pouze účastníkům hlavního řízení.
- 16 Pokud jde o argument A, že byla žalobkyní v hlavním řízení vzhledem ke svému postavení jediného společníka EURL Le Levant 132, Komise připomíná, že EURL je „zvláštní formou“ společnosti s ručením omezeným vytvořenou zákonem 85-697 ze dne 11. července 1985, jejímž účelem je omezit rizika, jimž jsou vystaveny osoby jednající samy. Kromě toho je EURL právní osobou s plnou právní autonomií.
- 17 Komise poznamenává, že v hlavním řízení sice jako žalobci vystupovalo 259 fyzických osob, ty však jednaly vlastním jménem. Tvrdí, že toto postavení žalobce nevyplývá ze skutečnosti, že tyto osoby byly jediným společníkem EURL, jenž získal podíl na výletním plavidle *Le Levant* a jenž byl rovněž žalobcem, nýbrž je výrazem výslovné vůle každé z uvedených osob. Naproti tomu A neprojevila vůli převzít vlastním jménem postavení žalobkyně v této věci ještě před tím, než byla diskutována otázka nákladů řízení. Autonomie přítomných právnických osob neumožňuje rozšířit postavení žalobce v hlavním sporu na A pouze z důvodu jejího postavení jediného společníka v EURL Le Levant 132.
- 18 Pokud jde o argument navrhovatelů, že A byla jediným členem „společenství zainteresovaných osob“ na zrušení napadeného rozhodnutí, který mohl s úspěchem vést spor, Komise namítá, že i když je pravda, že skupinová žaloba a volba téhož právního zástupce jim značně usnadnily úlohu, veškeré obtíže uplatňované navrhovateli mohly

být vyřešeny samotnou A. A se totiž mohla omezit na to, že by sdružila soukromé investory se zachováním jejich anonymity. Mohla jim rovněž sdělit nezbytné informace o dotčené operaci a poskytnout investorům prostředky nezbytné pro jejich obranu ve formě zálohy.

- 19 Komise mimoto uvádí, že EURL, jež získaly podíl na výletním plavidle *Le Levant*, byly právně způsobilé jakožto právnické osoby, a mohly tudíž vystupovat před soudy, což ostatně také učinily. Stejně tak mohli jejich společníci – fyzické osoby – podat žalobu proti napadenému rozhodnutí, což řada z nich také učinila.
- 20 Komise tvrdí, že A si byla od počátku plně vědoma rizik spojených s dotčenou operací ve vztahu k pravidlům použitelným na státní podpory, ale že přesto vyzvala „soukromé investory“, aby se stali spoluvlastníky a provozovateli plavidla. V kontextu hlavního řízení tedy měla A specifické zájmy, jež se lišily od zájmů žalujících investorů a jež souvisejí se závazky, do kterých vstoupila s těmito „soukromými investory“ (zejména povinnost převzetí EURL, které získaly podíl na výletním plavidle *Le Levant* po dovršení dotčené operace, za pevně stanovenou cenu).
- 21 Komise rovněž tvrdí, že A, jež se zřejmě snaží oprít svůj argument o strukturu dotčené operace, sama navrhla právní a finanční schéma uvedené operace a zvolila taktiku, s jakou se hodlala účastnit hlavního řízení.
- 22 Závěrem Komise tvrdí, že žalobci v hlavní věci nevynaložili žádné náklady, jež by nebyly převzaty A. Ze spisu podle Komise vyplývá, že veškerá vyúčtování odměn

předložena Komisi a v rámci projednávaného návrhu Tribunálu byly adresovány A. Výdaje a odměny převzala s konečnou platností A a žalobci v hlavním řízení se u ní nezadlužili k zajištění své obrany. V žádném případě nejsou dlužníky těchto výdajů či odměn. Žalobci v hlavním řízení se tedy u Komise nemohou domáhat jejich úhrady.

- ²³ Komise podpůrně uvádí, že částka 509 561,71 eur zjevně převyšuje to, co je odůvodněné obranou žalobců v hlavním řízení, s přihlédnutím – a to v souladu s judikaturou Tribunálu – k předmětu a povaze sporu, jeho významu z pohledu unijního práva a obtížnosti sporu. Uvedená částka zahrnuje zejména nenahraditelné výdaje ve smyslu článku 91 jednacího řádu.

Závěry Tribunálu

- ²⁴ Podle čl. 92 odst. 1 jednacího řádu platí, že v případě sporu o výši náhrady nákladů řízení rozhodne na návrh dotčeného účastníka řízení a po vyjádření druhého účastníka řízení Tribunál, a to usnesením, proti kterému nelze podat opravný prostředek.

K přípustnosti

- 25 Podle článku 91 jednacího řádu se za nahraditelné náklady považují mimo jiné „nutné výdaje vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením, zejména výdaje na cestu a pobyt a odměny zmocněnců, poradců nebo advokátů“. Z tohoto ustanovení vyplývá, že nahraditelné náklady jsou omezeny na náklady vynaložené v souvislosti s řízením před Tribunálem a na náklady, jež byly pro tyto účely nezbytné (viz usnesení Tribunálu ze dne 28. června 2004, *Airtours v. Komise*, T-342/99 DEP, Recueil, s. II-1785, bod 13 a citovaná judikatura).
- 26 Kromě toho již bylo judikováno, že výraz „výdaje vynaložené účastníky řízení“ označuje výdaje vzniklé v souvislosti s řízením, jehož se účastníci řízení účastnili. Tento výraz tedy neoznačuje pouze výdaje, které byly účastníky řízení skutečně vynaloženy. Nahraditelné jsou tedy výdaje vynaložené v souvislosti s řízením před Tribunálem, které byly pro tento účel nezbytné, i když byly ve skutečnosti vynaloženy třetí stranou sporu, v projednávaném případě A (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 2. března 2009, *Fries Guggenheim v. Cedefop*, T-373/04 DEP, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 24).
- 27 V projednávaném případě přitom Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala, že se zájmy sledované A natolik lišily od zájmů fyzických a právnických osob, jež byly účastníky hlavního řízení, že by se tedy daná situace mohla odlišovat od situace ve věci, v níž bylo vydáno výše uvedené usnesení *Fries Guggenheim v. Cedefop*.
- 28 V důsledku toho je třeba odmítnout argumenty Komise týkající se přípustnosti návrhu na určení výše nákladů řízení v rozsahu, v němž byl podán navrhovateli, kteří byli zároveň účastníky hlavního řízení.
- 29 Naproti tomu je třeba konstatovat, že argumenty vznesené A, jež měly prokázat její postavení účastníka hlavního řízení, musejí být odmítnuty. Postavení jediného

společníka EURL, jenž byl žalobcem v hlavním řízení, musí být posuzováno s ohledem na zvláštnosti práva společností, jímž se tato právnická osoba řídí. Právní autonomie tohoto EURL však brání tomu, aby jediný společník byl postaven naroveň právnické osobě, která v projednávané věci podala žalobu v hlavním řízení. Kromě toho skutečnost, že A byla podle svého názoru jediným členem „společenství zainteresovaných osob“ na zrušení napadeného rozhodnutí, který mohl „sdružit soukromé investory proti [uvedenému] rozhodnutí“, nikterak neupírá této právnické osobě možnost účastnit se vlastním jménem hlavního řízení a patří k praktickým modalitám financování žaloby, které v projednávaném případě nemají žádný vliv na postavení účastníka hlavního řízení.

K věci samé

- 30 Je třeba připomenout, že nahradit lze pouze nutné náklady vynaložené účastníky řízení v souvislosti s řízením (viz bod 25 výše).
- 31 Podle judikatury mimoto platí, že i když je podstatná část právnické práce uskutečněna ve fázi před zahájením soudního řízení, je třeba připomenout, že „řízení“ rozumí článek 91 jednacího řádu pouze řízení před Tribunálem, nikoli fázi jemu předcházející. To vyplývá zejména z článku 90 jednacího řádu, který hovoří o „řízení před Tribunálem“ (usnesení Tribunálu ze dne 24. ledna 2002, Groupe Originy v. Komise, T-38/95 DEP, Recueil, s. II-217, bod 29).
- 32 Návrh je tedy třeba zamítnout v rozsahu, v němž směřuje k úhradě nákladů vztahujících se k období před zahájením soudního řízení, a zejména k vystupování advokátů před Komisí.

- 33 Stejně tak je třeba zamítnout návrh v rozsahu, v němž navrhovatelé na Komisi požadují náhradu nákladů vztahujících se k období, během něhož nebyl učiněn žádný procesní úkon. V tomto období totiž nelze na takovéto náklady nahlížet tak, že jsou spojeny s vystupováním jejich advokáta před Tribunálem, a tudíž nemohou být považovány za nutné výdaje v souvislosti s řízením ve smyslu článku 91 jednacího řádu (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 27. listopadu 2000, *Elder v. Komise*, T-78/99 DEP, Recueil, s. II-3717, bod 17, a výše uvedené usnesení *Groupe Originy v. Komise*, bod 31).
- 34 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žádný procesní úkon nebyl učiněn ani mezi 30. dubnem 2002, kdy bylo vydáno usnesení předsedy pátého senátu, jímž bylo hlavní řízení přerušeno až do vydání rozhodnutí Soudního dvora, kterým se skončí řízení ve věci C-394/01, a 3. říjnem 2002, kdy Soudní dvůr vydal rozsudek ve věci C-394/01, ani po jednání v hlavní věci, které se konalo dne 27. září 2005. Do nahraditelných nákladů je nicméně třeba zahrnout náklady spojené s řízením o předběžném opatření před Tribunálem, jež vznikly mezi 23. dubnem a 13. červnem 2002 v době, kdy bylo hlavní řízení přerušeno.
- 35 Návrh je rovněž třeba zamítnout v rozsahu, v němž navrhovatelé na Komisi požadují náhradu nákladů vztahujících se k přípravě žaloby k vnitrostátnímu soudu.
- 36 Dále je třeba zamítnout návrh v rozsahu, v němž se týká nákladů uvedených v soupisu výdajů obsaženém v příloze 8 návrhu, které nemají spojitost s žádným procesním úkonem v hlavním řízení. Tyto výdaje totiž nelze považovat za nutné v souvislosti hlavním řízením.
- 37 Pokud jde konečně o další náklady, jejichž náhrady se navrhovatelé domáhají, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury není unijní soud oprávněn určit výši

odměn, které mají být zaplacený účastníky řízení jejich vlastním advokátům, ale je oprávněn určit, do jaké výše mají být tyto odměny nahrazeny účastníkem řízení, kterému bylo uloženo nahradit náklady řízení. Při rozhodnutí o návrhu na určení výše nákladů řízení není Tribunál povinen vzít v úvahu vnitrostátní sazebník, podle něhož se stanovují odměny advokátů, ani případnou dohodu uzavřenou v této záležitosti mezi dotčeným účastníkem řízení a jeho zmocněnci nebo poradci (viz výše uvedené usnesení *Airtours v. Komise*, bod 17 a citovaná judikatura).

38 Taktéž podle ustálené judikatury je Tribunál vzhledem k neexistenci unijních předpisů, které by měly povahu sazebníku, povinen okolnosti věci posoudit volně s přihlédnutím k předmětu a povaze sporu, k jeho významu z hlediska unijního práva, jakož i k obtížím ve věci, rozsahu práce, kterou si soudní řízení mohlo vyžádat od zúčastněných zmocněnců nebo poradců, a k ekonomickým zájmům, které spor pro účastníky řízení představoval (viz výše uvedené usnesení *Airtours v. Komise*, bod 18 a citovaná judikatura).

39 Výše nahraditelných nákladů řízení musí být v projednávaném případě určena na základě těchto kritérií. V tomto ohledu je třeba přihlídnout k následujícím prvkům posouzení.

K předmětu a povaze sporu a jeho významu z pohledu unijního práva a obtížím ve věci

40 Je třeba poukázat na to, že předmětem hlavního řízení je žaloba na neplatnost rozhodnutí vydaného Komisí v oblasti státních podpor. Toto řízení nenastolilo žádnou novou právní otázku a vznesené otázky nevykazovaly v právní ani skutkové rovině žádnou složitost, jež by odůvodňovala podrobnou analýzu právních předpisů či zvláštní

rešerše. S ohledem na tato kritéria je tudíž třeba konstatovat, že u věci v hlavním řízení nebylo důvodu pro to, aby jí zástupci žalobců věnovali značné pracovní úsilí.

K ekonomickému zájmu účastníků řízení na výsledku sporu

- ⁴¹ Je třeba konstatovat, že se sice zdá, že na výsledku hlavního řízení měli žalobci, kteří získali dotčené daňové zvýhodnění, nesporný ekonomický zájem, avšak tento ekonomický zájem nelze považovat za značný. Tato podpora ve výši 11,9 milionů eur totiž byla rozdělena mezi velké množství investorů, což snižuje ekonomické zájmy každého z žalobců. Účastníci dotčeného řízení tedy neměli na jeho výsledku značný ekonomický zájem.

K rozsahu vykonané práce

- ⁴² Pokud jde o posouzení rozsahu práce, kterou si mohlo soudní řízení vyžádat, unijnímu soudu přísluší vzít v úvahu práci objektivně nutnou pro celé soudní řízení (výše uvedené usnesení *Airtours v. Komise*, bod 30 a citovaná judikatura).
- ⁴³ Pokud však advokáti zastupovali některého účastníka řízení již v řízeních nebo při krocích, jež předcházely sporu, s nímž mají spojitost, je třeba rovněž přihlídnout ke skutečnosti, že tito advokáti mají znalosti relevantní pro spor, jež mohou usnadnit

jejich práci a snižují čas nezbytný pro přípravu na soudní řízení (usnesení Tribunálu ze dne 13. ledna 2006, *IPK-München v. Komise*, T-331/94 DEP, Sb. rozh. s. II-51, bod 59).

- 44 Na tomto zjištění se v zásadě nic nemění ani v případě značného počtu žalobců, neboť veškeré kroky, jež je třeba v tomto případě uskutečnit, jsou formální a standardizované a nemají dopad na právní obsah věci.
- 45 Mimoto vzhledem ke skutečnosti, že A, jež byla na počátku dotčené operace, mohla advokátům vystupujícím v hlavním řízení předat veškeré relevantní informace, mohli tito advokáti tudíž poskytnout své služby efektivněji a rychleji. Toto hledisko mohlo v každém případě přinejmenším zčásti vést ke zjednodušení jejich práce a snížit čas věnovaný přípravě vyjádření k námitkám (usnesení ze dne 6. března 2003, *Nan Ya Plastics a Far Eastern Textiles v. Rada*, T-226/00 DEP a T-227/00 DEP, Recueil, s. II-685, bod 42, a výše uvedené usnesení *Airtours v. Komise*, bod 29).
- 46 Dále je třeba připomenout, že i když bylo v projednávaném případě legitimní pověřit obranou žalobců v hlavním řízení více poradců zároveň, aby si žalobci zajistili služby zkušenějších advokátů, je třeba v první řadě přihlídnout k celkovém počtu hodin práce, jež se mohou jevit objektivně nutnými v souvislosti se soudním řízením, bez ohledu na počet advokátů, mezi něž mohly být poskytnuté služby rozvrženy (usnesení Tribunálu ze dne 30. října 1998, *Kaysersberg v. Komise*, T-290/94 DEP, Recueil, s. II-4105, bod 20).
- 47 Z podrobného soupisu nákladů připojeného k projednávanému návrhu na určení výše nákladů přitom vyplývá, že celkový počet pracovních hodin, za něž byla nárokována odměna, činí při celkové vážené průměrné sazbě 240 eur přibližně 1 889 hodin.

- 48 Tyto hodiny práce jsou sice patrně účetně řádně doloženy, Tribunálu však přísluší přihlídnout ke kritériu připomenutému v bodě 25 výše, a sice k objektivní nezbytnosti těchto hodin práce.
- 49 Zprvée, jak bylo konstatováno v bodě 34 výše, z náhrady nákladů je třeba vyloučit výdaje, které nevznikly během řízení před Tribunálem, tedy odměny týkající se období od 13. června do 4. října 2002. Dále je třeba vyloučit odměny týkající se období od 20. března 2003 do 22. října 2004, které, jak vyplývá ze spisu, nevznikly v žádné etapě řízení před Tribunálem.
- 50 Zadruhé je třeba poukázat na to, že z podrobného rozpisu hodin práce vyplývá, že některé úkoly zřejmě nemají přímou spojitost s přípravou žaloby v hlavním řízení před Tribunálem, zejména pokud jde o hodiny věnované přípravě žaloby před vnitrostátním soudem (viz bod 35 výše).
- 51 Zatřetí rozdělení práce na přípravě spisů mezi několik advokátů nutně vede k určitému navýšení uskutečněné práce (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 8. října 2008, CDA Datenträger Albrechts v. Komise, T-324/00 DEP, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 91), takže Tribunál nemůže uznat všechny nárokové hodiny práce.
- 52 Jak mimoto vyplývá z vyúčtování odměn, byly v hlavním řízení vypracovány postupně čtyři návrhy žaloby a repliky. Odměny vztahující se k postupnému vypracování několika návrhů však nemohou být považovány za striktně nezbytné pro účely řízení před Tribunálem, a jejich náhrada tudíž nemůže být odůvodněná.

- 53 Stejně tak čas věnovaný vyhotovení žaloby na neplatnost a návrhu na předběžné opatření, který přesahuje 1 000 hodin, a čas věnovaný vyhotovení repliky, který přesahuje 450 hodin, značně přesahují to, co lze v této souvislosti považovat za nutné.
- 54 Začtvrté má Tribunál za to, že sazba za advokátní služby účtovaná advokátem K., pohybující se mezi 380 až 400 eury, značně převyšuje to, co lze považovat za přiměřenou odměnu za služby velmi zkušeného odborníka, schopného pracovat velice rychle a efektivně (viz v tomto smyslu usnesení Tribunálu ze dne 13. února 2008, Verizon Business Global v. Komise, T-310/00 DEP, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 44). Kromě toho při zohlednění odměny v takové výši je nezbytné nahlížet striktně na celkový počet hodin práce nutných v souvislosti se soudním řízením (viz usnesení Tribunálu ze dne 17. října 2008, Infront WM v. Komise, T-33/01 DEP, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 31 a citovaná judikatura).
- 55 Vzhledem k výše uvedeným úvahám je třeba stanovit celkovou objektivně nutnou dobu práce advokátů žalobců v hlavním řízení v souvislosti s jejich zastupováním během soudního řízení na 600 hodin.
- 56 S ohledem na výše uvedené skutečnosti nemohou být náklady ve výši 509 561,71 eur uvedené v projednávaném návrhu na určení výše nákladů řízení považovány za objektivně nutné v souvislosti s hlavním řízením.
- 57 Za těchto okolností je namístě stanovit výši nahraditelných odměn jakožto nutných výdajů vynaložených navrhovatelem v souvislosti s hlavním řízením na 144 000 eur.

- 58 Dále je třeba stanovit náklady odpovídající různým výdajům v souvislosti s řízením před Tribunálem, jako jsou cestovní výdaje nebo výdaje za pořizování fotokopíí, na 2 000 eur.
- 59 S ohledem na veškeré předcházející úvahy budou nahraditelné náklady řízení žalobců v hlavním řízení pro účely náhrady výdajů A vynaložených na obranu uvedených žalobců ve věci T-34/02 spravedlivě posouzeny, pokud budou určeny ve výši 146 000 eur.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

Celková částka nákladů řízení, již má Evropská komise uhradit navrhovatelům v rozsahu, v němž tito navrhovatelé byli účastníky hlavního řízení, se stanoví na 146 000 eur.

V Lucemburku dne 21. prosince 2010.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
M. Jaeger